

ERIC RICKSTAD

ΟΥΤΕ ΛΕΞΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

31 Οκτωβρίου 1985

Κάτω από το χαμηλό φως της βεράντας εισόδου, η φρικαλέα μάσκα έμοιαζε τόσο αληθινή σαν να είχε χυθεί ρευστό καουτσούκ πάνω στο κρανίο του κακόμοιρου παιδιού και να είχε λιώσει τη σάρκα παραμορφώνοντας φρικτά τα χαρακτηριστικά του προσώπου.

Η γυναίκα έβγαλε ένα πνιχτό επιφώνημα και έκανε πίσω, λίγο έλειψε να της πέσει το μπολ με τις καραμέλες που κρατούσε. Τι είδους μάνα αφήνει το παιδάκι της να φορέσει μια τέτοια φρικαλεότητα; αναρωτήθηκε. Και πού είναι οι γονείς του παιδιού; Πολλές φορές, γονείς που έφερναν τα παιδιά τους σ' αυτές τις ακριβές γειτονιές περίμεναν καθισμένοι στο αυτοκίνητο, πίνοντας μπίρα από κουτάκι και παρακινώντας τα παιδιά τους, παιδιά πολύ μικρά ακόμη για μασκαρέματα του Χάλοουιν: «Άντε, τρέξε να πάρεις το κέρασμα. Πιάσε και μια χούφτα για τη Μανούλα». Αλλά στον σκοτεινό δρόμο η γυναίκα δεν είδε κανέναν ενήλικα, κανένα αυτοκίνητο.

Έσκυψε λίγο για να κοιτάξει καλύτερα τη μάσκα του παιδιού.

«Και τι υποτίθεται ότι είμαστε;» ρώτησε.

«Νεκροί».

Η φωνή του παιδιού ήταν διαπεραστική και παράξενα πνιχτή. Αφυλη.

Η γυναίκα παρατήρησε πιο προσεκτικά τη μάσκα του, χωρίς να μπορέσει να ξεχωρίσει πού τελείωνε το υλικό και πού άρχιζε το δέρμα. Καμία ασυνέχεια γύρω από τα ορθάνοιχτα ακίνητα μάτια. Οι ίριδες, μαύρες όσο και οι κόρες, υγρές και ζώδεις, επέπλεαν σε αφύσικα γουρλωτούς κατάσπρους μεγάλους βολβούς.

«Είσαι πολύ τρομακτικός» είπε η γυναίκα.

«Εσύ είσαι τρομακτική» είπε το παιδί με την περιεργή πνιχτή φωνή του.

«Εγώ;» είπε η γυναίκα.

Το παιδί έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

«Είσαι τέρας».

«Είμαι τέρας, ε;»

«Μμμ».

Η γυναίκα πήγε να γελάσει, αλλά το γέλιο πνίγηκε στο λαρύγγι της, σκάλωσε σ' ένα κοκαλάκι αιφνίδιου, ανεξήγητου τρόμου. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του παιδιού, προς τη μεριά του δρόμου που ήταν τελείως έρημος, ήσυχος και σκοτεινός. Πού ήταν όλα εκείνα τα παιδιά από νωρίτερα, τα εκστασιασμένα από λαιμαργία;

«Δεν υπάρχουν τέρατα» είπε η γυναίκα.

«Υπάρχουν».

«Ποιος το λέει;»

«Η μαμά μου».

«Α. Και ποια είναι η μαμά σου;»

«Εσύ».

«Μάλιστα. Και ποιος σου είπε ότι εγώ είμαι η μαμά σου;»

«Η μαμά μου».

Μια αναταραχή στο στομάχι της, μια γλοιώδης αναγούλα. Ο

τρόμος. Παράλογος. Αλλά κλιμακούμενος. Το αίμα της ηλεκτρίστηκε. Άπλωσε προς τα πίσω το χέρι της για να πιαστεί από το πόμολο ενώ το αίμα σφυροκοπούσε στα μηνίγγια της.

Μια τσιρίδα παιδιού. Η γυναίκα μόρφασε και σήκωσε το βλέμμα προς τον δρόμο, καθώς δύο παιδιά με μαύρους μανδύες πέρασαν τρέχοντας αθόρυβα από το απέναντι πεζοδρόμιο και χάθηκαν ξανά στο σκοτάδι.

Σταθείτε! Γυρίστε πίσω! της ήρθε να ουρλιάξει.

Κοίταξε πάλι κάτω, το παιδάκι μπροστά της. Τώρα κρατούσε κάτι στο χέρι του, κάτι γυαλιστερό. Ένα μαχαίρι. Η λάμα ήταν στενή και μακριά. Φονική.

Η γυναίκα πρόσφερε το μπόλ με τις καραμέλες.

«Πάρε όσες θέλεις» είπε βραχνά στο παιδί «και φύγε».

Τα μαύρα μάτια του παιδιού την κοίταζαν ακίνητα.

Τα μάτια της γυναίκας έπιασαν την ασημιά αναλαμπή της λάμας του μαχαριού τη στιγμή που το παιδί την κάρφωνε στην κοιλιά της.

«Χριστέ μου!» φώναξε. «Κωλόπαι—»

Δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει τη λέξη. Ο πόνος ξέσκισε τα σωθικά της, γύρισε τα μέσα έξω. Το χέρι της γλίστρησε από το πόμολο, το μπόλ με τις καραμέλες έπεσε με κρότο στη βεράντα.

Θεέ μου.

Η γυναίκα έπιασε την κοιλιά της —έντρομη, δεν τόλμησε να κοιτάξει εκεί κάτω— κι ένιωσε μια υγρή, κολλώδη ζέστη να αναβλύζει ανάμεσα στα δάχτυλά της.

Το παιδί κάρφωσε το μαχαίρι πάνω στο χέρι της γυναίκας, το διαπέρασε, και η γυναίκα έβγαλε ένα ουρλιαχτό πόνου. Το παιδί κάρφωσε πάλι το μαχαίρι, ακριβώς πάνω από τη ζώνη του μπλουτζίν της γυναίκας, και έσυρε με δύναμη τη λάμα προς τα πάνω.

Θεέ μου.

Την άνοιγε...

...στα δύο.

Η γυναίκα παραπάτησε προς τα πίσω κι έπεσε στα γόνατα στο χολ.

Το παιδί μπήκε στο σπίτι και έκλεισε την πόρτα με ένα απαλό κλικ. Το πρόσωπό του στάθηκε πάνω από το πρόσωπο της γονατισμένης γυναίκας. Εκείνη σήκωσε το χέρι, έπιασε το λαστιχένιο δέρμα του παιδιού. Τράβηξε. Η μάσκα δεν βγήκε. Τη γράπωσε, έμπηξε τα νύχια της, τράβηξε με τα δάχτυλα λυγισμένα. Η μάσκα απλώς τεντώθηκε. Το μαχαίρι έκοβε προς τα πάνω. Η γυναίκα τραβούσε να σκίσει τη μάσκα, βογκώντας. Δίκιο είχε το παιδί.

Υπήρχαν τέρατα.

22 Οκτωβρίου 2011

Το αίμα στα χέρια του Φρανκ Ραθ άχνιζε στον χρύο οκτωβριάτικο αέρα καθώς πέρασε με ένα δυνατό τίναγμα τη μιά άκρη του σκοινιού πάνω από το οριζόντιο δοκάρι της στέγης, έδεσε την άλλη άκρη στο κέντρο της χοντρής βέργας που περνούσε σαν σούβλα ανάμεσα από τα πόδια του ξεκοιλιασμένου ζώου και τράβηξε με δύναμη το σκοινί.

Ο πόνος πίσω στη μέση του έσκασε σαν τσεκουριά. Ο Ραθ έπεσε στα γόνατα και το άμοιρο ελάφι σωριάστηκε ξανά στη λιμνούλα από το ίδιο του το αίμα που είχε σχηματιστεί πάνω στο παγωμένο χώμα.

Ο Ραθ έμεινε ακίνητος, αναπνέοντας αργά από τη μύτη, μετρώντας αντίστροφα με τον νου του από το δέκα ως το μηδέν. Ο ιερωνωτιαίος μυς. Ο *erector spinae*. Είχε μάθει τη λατινική ονομασία μελετώντας το μοντέλο ανατομίας στο ιατρείο του δόκτορα Ράνκιν, όπου σερνόταν κάθε τρεις και λίγο από την αρχή του φθινοπώρου.

Το κινητό του δονήθηκε στη δεξιά τσέπη του πουκαμίσου του. Έλπιζε να ήταν η Ρέιτσελ. Που εδώ και ενάμιση μήνα είχε φύγει από το σπίτι για το πρώτο της εξάμηνο στο πολιτειακό Κολέγιο Τζόνσον και, σ' αυτό το διάστημα, η μοναξιά είχε στή-

σει φωλιά στην καρδιά του Ραθ. Το σπίτι έμοιαζε άψυχο χωρίς το βουητό από το πιστολάκι της κάθε πρωί και χωρίς την επίμονη μουρμούρα των εισερχόμενων μηνυμάτων όποτε άφηνε σε αδράνεια το κινητό της έστω και για μερικά δευτερόλεπτα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Ο Ραθ άπλωσε να πιάσει το κινητό του, αλλά μια καινούργια σουβλιά πόνου στην πλάτη του τον ανάγκασε να το κάνει ξαπλώνοντας πρώτα ανάσκελα και ανασηκώνοντας σε μια χυδαία στάση τη λεκάνη του. Ο γιατρός Ράνκιν τον είχε στείλει σε έναν φυσιοθεραπευτή, έναν ανισόρροπο, που του είχε δώσει ως αγωγή μια σειρά ασκήσεων, κάτι σαχλά ακροβατικά τεντώματα, που ο Ραθ, όποτε θυμόταν να τα εκτελέσει, ένιωθε σαν να κινδύνευε να τα κάνει πάνω του. «Διατάσεις» τα αποκαλούσε ο φυσιοθεραπευτής και ήταν κατάλληλα για πλούσιες νοικοκυρές μετά τη σάουνα, με μουσική υπόκρουση ντιτζεριντού, αλλά όχι για σοβαρό άντρα για τον οποίο «τεντώνομαι» σήμαινε πιάνω από το πάνω πάνω ντουλάπι το μπουκάλι με το ούισκι Λαγκαβούλιν και ένα σακουλάκι μπισκότα με γέμιση σοκολάτα. Ο Ραθ σηκώθηκε όρθιος με ένα μουγκρητό.

Εκείνο που τον ανησυχούσε δεν ήταν ο πόνος, αλλά το γεγονός ότι ο πόνος δεν είχε συγκεκριμένη πηγή. Απλώς είχε ξυπνήσει ένα πρωί νιώθοντας σαν να του είχε ανοίξει κάποιος μια τρύπα στην πλάτη και να είχε ξεκολλήσει βίαια τον ιερωτωτιαίο από τη ραχοκοκαλιά του.

Κοίταξε το ελάφι στο χώμα. Έπρεπε κάπως να το κρεμάσει. Πρώτα το ελάφι. Μετά μια μπίρα. Ή τρεις μπίρες.

Ο βόμβος του κινητού συνεχίστηκε: ο Χάρλαντ Γκρουτ.

Ο ένας και μοναδικός ντετέκτιβ πλήρους απασχόλησης της αναιμικής αστυνομικής δύναμης του Κάνααν του Κονέκτικατ. Τόσο στραβάδι στην υπηρεσία όσο κι ένας νεογέννητος τυφλο-

πόντικας. Επίσης, μέλος της ομάδας του Ραθ στους αγώνες πρωταθλήματος στα βελάκια. Αλλά, πάνω απ' όλα, ο Γκρουτ ήταν νέος και με γερή πλάτη, ιδανική για να τραβήξει ένα σκοινί και να σηκώσει στον αέρα ένα σκοτωμένο ελάφι.

Ο Ραθ απάντησε στην κλήση.

«Έλα, Γκρουτ. Παλεύω να κρεμάσω ένα ελάφι εδώ στον αχυρώνα μου. Δικό σου ένα πακέτο μπίρες των έξι, αν έρθεις να μου δώσεις ένα χερ—»

«Αυτοκίνητο. Στην Εθνική 15» είπε ο Γκρουτ.

«Μ' αυτή την ατάκα και είκοσι καναδέζικα δολάρια, έχεις σίγουρη μια στριπτιζού στο Ντέρτι Γκερλ στο Ρισελιέ, λίγο μετά τα σύνορα».

«Ναι, εντάξει» είπε ο Γκρουτ, και ο Ραθ έπιασε μια αιχμή αυστηρότητας στον τόνο του, που τον έκανε να μετανιώσει για την αρχική του ελαφρότητα.

«Τι τρέχει;» ρώτησε βγαίνοντας από τον αχυρώνα για να ακουμπήσει στο καπό ενός Σκάουτ Ιντερνάσιοναλ, μοντέλο του '74, που έδειχνε σαν να το συντηρούσε κάποιος από την εποχή του Λίνκολν.

«Δείχνει παρατημένο» είπε ο Γκρουτ και σώπασε μέχρι να σταματήσουν τα παράσιτα από το άθλιο τηλεφωνικό σήμα. Εκεί πάνω, τόσο κοντά στα καναδικά σύνορα, δεν υπήρχε ούτε μία κεραία κινητής τηλεφωνίας σε ακτίνα χιλίων χιλιομέτρων. Ας έχει ο Θεός καλά την Πολιτεία του Βερμόντ. Ή και όχι. «Ανήκει στην κόρη της ξαδέρφης της γυναίκας μου».

«Σκατά» πέταξε ο Ραθ, πριν ξεκινήσει την προσπάθεια να ξεμπλέξει το κουβάρι της συγγένειας.

«Το κορίτσι είναι δεκάξι χρονών».

«Σκατά». Ο Ραθ σωριάστηκε στο καπό του τζίπ. «Φοβάσαι μήπως έπαθε κάτι;»

Έπαθε κάτι. Ευφημισμός. Για τις εικόνες —όχι ωραίες— που

ξεπήδησαν στο μυαλό του Ραθ με το που άκουσε ότι είχε εξαφανιστεί ένα κορίτσι.

«Δεν ξέρω» είπε ο Γκρουτ. «Εγώ ειδοποιήθηκα για το αυτοκίνητο. Αλλά όταν τηλεφώνησα στη μητέρα της κοπέλας, ανησύχησε πολύ. Έχει μέρες να μάθει νέα της και μου ζήτησε να το ψάξω».

«Και γιατί πήρες εμένα; Είσαι αστυνομικός, είναι ανήλικη, μπορείς να το ερευνήσεις επισήμως».

«Το κορίτσι έχει απαλλαγεί από τη γονική μέριμνα».

«Σκατά» ξαναείπε ο Ραθ, συνειδητοποιώντας ότι το ρεπερτόριό του σε βρισιές χρειαζόταν βελτίωση.

Σύμφωνα με τον νόμο, σε περίπτωση εξαφάνισης ενηλίκου, εάν δεν υπήρχαν φανερά ίχνη εγκληματικής ενέργειας, έπρεπε να περάσουν εβδομήντα δύο ώρες πριν ξεκινήσει επίσημη αστυνομική έρευνα. Και, σύμφωνα με τους νόμους της Πολιτείας του Βερμόντ, ένα κορίτσι που είχε απαλλαγεί από τη γονική μέριμνα θεωρούνταν ενήλικο άτομο, ακόμα και στα δεκάξι. Ήταν παράλογο. Δεκάξι ετών ήταν παιδί και όποιος ενήλικας έβλεπε ένα κορίτσι αυτής της ηλικίας σαν οτιδήποτε άλλο εκτός από παιδί ήταν ή γελασμένος ή διεστραμμένος.

«Πηγαίνω προς τα εκεί» είπε ο Γκρουτ. «Απ' ό,τι φαίνεται, το αυτοκίνητο είναι καθαρό. Η νεαρή ή το έχει σκάσει με κάναν γκόμενο ή έχει αράξει και ξεμεθάει στο σπίτι καμιάς φίλης της. Ή κάτι τέτοιο. Έστειλα και τη Σόνια Τεστ να πάει να ρίξει μια ματιά στο αυτοκίνητο. Εκτός υπηρεσίας. Θα θυσιάσει τη σαββατιάτικη προπόνησή της για να το ερευνήσει όσο γίνεται καλύτερα επιτόπου. Βέβαια, έρευνα οχήματος χωρίς εμφανή αιτία είναι παράβαση του πρωτοκόλλου. Αλλά ο αρχηγός Μπάρονς είναι σε άδεια, για ψάρεμα στις Μπαχάμες, θα λείπει άλλες τρεις μέρες, οπότε—»

«Α, το κατοίκι» είπε ο Ραθ.

Ο Μπάρονς ήταν ο προϊστάμενός του τα τρία χρόνια που ο Ραθ ήταν ντετέκτιβ της πολιτειακής αστυνομίας, τη δεκαετία του 1990. Ήταν εξαιρετικός αστυνομικός και ακόμα καλύτερος φαράς. Ο Ραθ δεν ήταν σίγουρος για ποιο από τα δύο τον αντιπαθούσε και τον ζήλευε περισσότερο.

«Οπότε» συνέχισε ο Γκρουτ «αφού έχουν έτσι τα πράγματα, πήρα ορισμένες ελευθερίες, χωρίς να αφήσω να κρέμονται εντελώς τ' αρχίδια μου για να μου τα κόψει σύρριζα ο Μπάρονς όταν γυρίσει. Το κορίτσι, πρακτικά, είναι συγγενής μου. Αν φανεί ότι κάνω χάρες ή καταναλώνω πόρους της υπηρεσίας χωρίς εύλογη αιτία, την έβαψα, ειδικά τώρα που περιμένουμε να εγκριθεί ο νέος προϋπολογισμός και να παίξει καμιά προαγωγή. Επίσης—»

«Γάμησέ το το πρωτόκολλο» είπε ο Ραθ και αισθάνθηκε καλύτερα βρίζοντας κανονικά.

Ποια προαγωγή; Αν ο Γκρουτ ήθελε να κάνει καριέρα, έπρεπε να είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του Ραθ πριν από μερικά χρόνια και να είχε πάει στην πολιτειακή αστυνομία. Και να μην καλεί κάθε τόσο τον Ραθ για βοήθεια. Ο Γκρουτ έπρεπε να μάθει επιτέλους να κάνει κουμάντο και να μη δίνει τόση σημασία στις συνέπειες. Ποτέ το πρωτόκολλο δεν ήταν πιο σημαντικό από μια σωστή κίνηση. Ο Ραθ ήξερε πως, αν ήθελε να βοηθήσει πραγματικά τον Γκρουτ στην καριέρα του, έπρεπε να τον αφήσει να το διαχειριστεί μόνος του, αναγκαστικά, και ή να βρει τη σωστή ισορροπία ή να γίνει σκόνη από τα πυρά του Μπάρονς.

Όμως εδώ είχε εξαφανιστεί ένα κορίτσι. Κι αυτό έμπαινε μπροστά από κάθε καριέρα.

«Θα ήθελα τη βοήθειά σου» είπε ο Γκρουτ. «Ακόμα και όταν ξεκινήσει επίσημη έρευνα, και πάλι θα είναι απλώς μια εξαφάνιση, δηλαδή υπόθεση χαμηλής προτεραιότητας, εάν δεν συμβεί κάτι άλλο στο μεταξύ».

Κάτι άλλο.

Η αντανάκλαση του ήλιου ήταν εκτυφλωτική πάνω στο λεπτό στρώμα του χιονιού που είχε πέσει τη νύχτα και τώρα έλιωνε γρήγορα. Νερό έσταζε από τη στέγη του αχυρώνα και χτυπούσε ρυθμικά πάνω σε ένα φύλλο σκουριασμένης λαμαρίνας που ήταν ακουμπισμένο υπό γωνία στον τοίχο από την Εποχή των Παγετώνων.

Ο Ραθ άναψε τσιγάρο και τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά. Το μόνο που κέρδισε ήταν τρέμουλο στα δάχτυλα και μούδιασμα στη μύτη. Ίσως έπρεπε να κόψει το τσιγάρο και ν' αρχίσει να μασάει ταμπάκο.

Η οθόνη του κινητού του άναψε από μια εισερχόμενη κλήση: ο Σταν Λαρός. Ο Ραθ την αγνόησε.

«Πού ακριβώς βρίσκεται το αυτοκίνητο;» ρώτησε τον Γκρουτ.

Ο Γκρουτ τού εξήγησε και ο Ραθ πέταξε το αναμμένο τσιγάρο του σε έναν σωρό χιονιού, όπου κατακάθισε σβήνοντας μ' ένα μικρό τσιτσίρισμα. Έκλεισε το κινητό και κοίταξε πίσω του, το σκοτωμένο ελάφι στο χώμα.

«Όχι σήμερα, φιλαράκο» μουρμούρισε.

Με ένα δυνατό τράβηγμα έκλεισε καλά την πόρτα του αχυρώνα για τα κογιότ που θα μαζεύονταν σίγουρα τη νύχτα· είχε το κακό προαίσθημα ότι θα αργούσε πολύ να γυρίσει σπίτι εκείνο το βράδυ.

Στην κουζίνα του σπιτιού του, με ένα καρβουνάκι πόνου να σιγοκαίει ακόμη στον ιερονωτιαίο του, ο Ραθ έπλυνε τα χέρια του με σαπούνι βιομηχανικής χρήσης Lava και το αφρισμένο νερό έγινε ροζ από τα αίματα του ελαφιού. Έφαξε στην κατάψυξη για την παγοκύστη και θυμήθηκε ότι την είχε αφήσει στο κρεβάτι του, όπου ο πάγος θα είχε λιώσει πια τελείως· έτσι, αντί για την παγοκύστη τράβηξε ένα σακουλάκι κατεψυγμένα μπιζέλια. Έπιασε από τον πάγκο της κουζίνας το μπουκαλάκι με

τα Vicodin, κατέβασε δύο παυσίπονα μαζί με το μισό μπουκάλι μπίρα που είχε μείνει από το προηγούμενο βράδυ και έβαλε να ακούσει στο κινητό του το ηχητικό μήνυμα του Λαρός: «Ραθ. Λαρός εδώ. Πάρε με».

Ο κύριος Λαρός, Υπάλληλος του Σωφρονιστικού Συστήματος. Σίγουρα τηλεφωνούσε για να αποφύγει τον αγώνα με τα βελάκια, ώστε η γυναίκα του να στολιστεί και να βγει ξανά για μια βραδιά με «τα κορίτσια», για καραόκε ή για να θυμηθούν τα παλιά. Υποτίθεται. Ο Ραθ υποψιαζόταν ότι υπήρχε άντρας στη μέση. Έσβησε το μήνυμα. Ας έμενε στην αβεβαιότητα ο κύριος Λαρός.

Στο τιμόνι του Σκάουτ, ο Ραθ έχωσε το σακουλάκι με τα κατεψυγμένα μπιζέλια ανάμεσα στη ράχη του καθίσματος και τη μέση του και αναστέναξε με την προσωρινή ανακούφιση που του πρόσφερε. Τράβηξε το τσοκ για να πάρει μπροστά η μηχανή. Έχοντας ήδη στην πλάτη του πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα, το τζίπ έχανε λάδια και οι αναρτήσεις του ήταν σε άθλια κατάσταση, αλλά τραβούσε ακόμη και δεν το έβαζε κάτω. Περίπου σαν τον Ραθ.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ ΤΗΣ *USA TODAY*

Στην παγωμένη λευκότητα του Βερμόντ...

Ο Φανκ Ραθ νόμιζε πως είχε ξεμπερδέψει με τις δολοφονίες όταν παρέδωσε το σήμα του αστυνομικού για να γίνει ιδιωτικός ντετέκτιβ και να μεγαλώσει την κόρη του ως ο μοναδικός της κηδεμόνας. Όμως η αστυνομία στην απομακρυσμένη ορεινή κοινότητα που ζει βρίσκει ένα αυτοκίνητο εγκαταλελειμμένο στον δρόμο και διαπιστώνει πως ανήκει σε μια πανέμορφη έφηβη που έχει εξαφανιστεί χωρίς κανένα ίχνος. Του ζητείται λοιπόν να αναλάβει την έρευνα...

το κακό караδοκεί...

Αυτή είναι μόνο η αρχή καθώς οι εξαφανίσεις νεαρών γυναικών διαδέχονται η μία την άλλη, και ο Ραθ αναγκάζεται να αντιμετωπίσει τόσο τις συνέπειες του βίαιου και επώδυνου παρελθόντος του όσο και τις σκοτεινότερες εκδηλώσεις της ανθρώπινης ψυχής.

και κανείς δεν είναι ασφαλής.

Το *Ούτε λέξη* είναι το *True Detective* του Βερμόντ... Ολοζώντανοι ήρωες, ατμοσφαιρικό επαρχιακό νουάρ και μια ιστορία που δεν θα αφήσετε από τα χέρια σας.

Steve Ulfelder,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Μυστήριο που σου παγώνει το αίμα με φόντο τις σκοτεινότερες γωνιές της Νέας Αγγλίας, τα μέρη που οι ταξιδιώτες θα πρέπει να αποφεύγουν όταν πέσει η νύχτα. Ένα αριστοτεχνικά δουλεμένο βιβλίο που θα σας κρατήσει ξάγρυπνους, θα γυρνάτε τις σελίδες χωρίς ανάσα και δεν θα θέλετε να σβήσετε το φως.

Paul Doiron,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Από τις πρώτες του σελίδες ο τρόμος εισχωρεί κάτω απ' το δέρμα σου και μένει εκεί μέρες αφού τελειώσεις το βιβλίο. Το *Ούτε λέξη* συνδυάζει την αγάπη με τη φρίκη, είναι ένα κοκτέιλ έντονων συναισθημάτων που σταλάζει στην καρδιά σου και δεν ξεθυμαίνει ποτέ.

Stephen Foreman,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN 978-618-03-0823-5

9 786180 308235

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80823